Y. Ergündoğan
tarafından bağışlanmıştır
TÜSTAV

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

Sayı : 31 / 250 Krş. / Siyasi Gazete / 5.9.1977

İşçiler Maden - İş'e Sahip Çıkın

*

Gerçek Barış İçin: Emperyalist Savaşa Hayır! Kurtuluş Savaşına Evet!

TÜSTAV

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

Siyasî Gazete

Sahibi :
M. Lütfi KIYICI

Yazı İşleri Md. :
Süleyman ASLAN

Yönetim yeri
Ticarethane Sokak No: 12/7 A.
Cağaloğlu - İstanbul

Dizgi - Baskı :
MURAT MATBASI
Koll. Şrt.

Abone Şartları
Yurt içi - yıllık 120 lira 6 aylık 60 lira
Yurt dışı iki katıdır.

SON BASKI TARİHİ
3/9/1977

İÇİNDEKİLER

İŞÇİLER MADEN-İŞ'E SAHİP ÇIKIN! 3
BELLİ VE ASLAN AĞIR CEZADA YARGILANACAK 4
KİM DAHA DEVRİMCİ? 5
BİREYSEL TERÖRE KARŞIYIZ! . . 6
TERİMLER - KAVRAMLAR
BARIŞ 8
Nötron Bombası :
Nükleer Bombanın Temizi 10
KIZ ÇOCUĞU 11
GENE UDC ÜZERİNE 11
SİYASİ CİNAYETLERİN BAŞ SORUMLULARI İKTİDARDADIR! 11
ERİTRE
BİR ÖLÜM KALIM SAVAŞI . . . 13
ÇKP KONGRESİ 16

Okuyucu Köşesi :

ARKADAŞLAR,

Bizler Et ve Balık Kurumu Konya Şubesinde çalışan devrimci işçileriz. Gerici işçilerle, sendikalarla sürekli mücadele halindeyiz. Gücümüzü sınıfımızın biliminden ve bu bilimi dayanışma halinde günlük yaşamımıza uygulamaktan alıyoruz. Biliyoruz ki sağlıklı örgütlenmeden ve sarı sendikaların sözümona sendikacılara çıkar sağlayarak bizleri satmalarına militanca karşı koymadan mücadelemizi sürdürmemiz olanaksızdır. Bizler sanıyorduk ki DİSK bünyesinde yer alan sendikalar gerek ekonomik istemler açısından, gerekse siyasi bilincin gelişmesi açısından daha iyi şartlar içinde bulunurlar. Ve düne kadar DİSK'i devrimci bir konfederasyon olarak hep böyle savunduk. Fakat verdiğimiz bir mücadele devrimciyiz diyen sendikacıların çirkin yüzünü açığa çıkardı.

Türk - İş'e bağlı Gıda - İş sendikasının defedilmesinden ve DİSK'e bağlı Besin - İş sendikasının iş yerimizde yetkiyi almasından sonra 1976 yılı toplu iş sözleşmesine oturulduğu zaman Besin - İş'in DİSK'in iyi bir sınav vermesine, buna dayanarak Besin - İş'e karşı çıkan işçileri de bünyemize almak için elimize somut bir fırsat geçmesini sevinçle karşıladık.

1.4.1976'da başlayan toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde Besin - İş sendikasının 125 TL.'lık ücret isteğine karşılık işveren 40 TL.'sı verdi. Görüşmeler sürerken biz işçilerle sürekli konuşarak gerektiğinde direneceğimizi ve hakkımızı söke söke alacağımızı, buna hepimizin inanması gerektiğini anlattık, sendikacılar da bu konuda bize güvence verdiler. İşverenin direnmesi üzerine 26.3.1977'de tam bir dayanışma halinde greve başladık. Fakat birkaç gün sonra gördük ki, «DİSK arkamızdadır, grevimiz muhakkak başarıya ulaşacaktır» diyen sendikacılar DİSK'in greve ilgisiz kaldığını söylemeye başladılar. Sendikacıların ilgisizliğini ise biz baştan biliyorduk. Çünkü grev süresince işçinin eğitimini sürekli erteleyen, Askeri Birliklere et verilmesini sağlamaya çalışarak grevi kırmaya çalışan kendileriydi. Tabii ki işveren de gerek faşist zorbalarını kullanarak, gerekse Gıda - İş sendikasına üye işçilere 90 TL. ücret vererek grev kırıcılığını direnişimiz boyunca sürdürdü.

Besin - İş Konya Şubesinin DİSK bünyesindeyiz demesine rağmen, DİSK'in ilkeleriyle bir bağı yokken buna karşın DİSK'in de bu anlamda bir bağ kurmaya niyeti yoktu. Besin - İş'in genel merkezi DİSK içinde koltuk kapma savaşı verirken, şubeleri de DİSK'in mücadelesini somutta desteklemiyorlardı. DİSK te bu konuda ne Besin - İş'in sendikacılarıyla ne de grevdeki işçilerle uğraşıyordu.

31 gün süren grev sonucu 92 TL.'sına imza atılması işçileri hoşnut edemezdi. İşçiler «Hani DİSK nerede?» diyorlardı. 1958'den beri sendika aidatı alan Besin - İş 31 günlük grev süresinde işçinin parasını ödeyemedi. DİSK bütün bunları yerinde inceledi mi? yoksa «Besin - İş nasılsa konfederasyon içinde bana yeter gerisi ne yaparsa yapsın mı» dedi. Hepimiz yaşadık olanları.

Bizler DİSK'in devrimciliğine gölge düşürenlerden elbet bir gün hesap soracağız. Devrimci mücadelemiz içinde patronlaşan sendikacıların ipliğini pazara çıkarmakta her devrimciyim diyen işçinin görevidir.

— BAĞIMSIZ TÜRKİYE, MÜCADELENİZ MÜCADELEMİZ DİR.
— YAŞASIN FAŞİZME KARŞI OMUZ OMUZA MÜCADELEMİZ.

Et ve Balık Kurumu
Konya Şubesi
Devrimci İşçileri

BAŞYAZI:

İşçiler Maden-İş'e Sahip Çıkın!

Önümüzdeki günlerde Türkiye sendikacılığında önemli bir yeri olan verdiği nice mücadeleler sonucu bir ilerici geleneği temsil eden Maden-İş Sendikasının Genel Kurulu toplanacak. Haklı olarak DİSK'in bel kemiği sayılan bu sendikanın Türkiye sendikacılığı içinde nice mücadeleler sonucu sağlanmış olan şerefli yerini koruyabilmesi bu sendika içinde bir siyasi fraksiyonun temsilcisi bürokratların son zamanlarda sürdürdükleri tasfiyeci politikanın, tabanın Maden - İş'e sahip çıkmasıyla sona erdirilmesine bağlıdır. Maden-İş'i fabrikalarda tezgah başında çalışan işçiler Maden-İş yaptı, tepeden inme getirilen bürokratlar değil; bir siyasi fraksiyonun gençlik ya da kadınlar yan kuruluşu hiç değil. O halde Maden-İş, Maden-İş olmakta devam edecekse bunu da sağlayacak olan tabandaki işçilerdir.

Bu gerçekleşmezse işçiler sendikalarına sahip çıkamazlar ve fraksiyoncu bürokratları etkisiz kılamazlarsa olan Maden-İş'e olacaktır. Ve bu meslek örgütü kısa sürede bir fraksiyoncu kuruluş olarak etkinliğini geniş ölçüde yitirecektir.

Kısa bir süre önce işçiler ölümü de göze alıp direnerek DİSK'e geçmek için savaşıyorlardı. Maden-İş çatısı altında bugün barınmakta olan nice fabrika işçileri bu direnişler sonucu amaçlarına ulaşmışlar ve Maden-İş'e katılmışlardır. Gelgör ki son zamanlarda bu cinsten herhangi bir işçi direnişi ile karşılaşmadık. Bunun nedeni açıktır. Ne kadar devrimci lafazanlıkla maskelenirse maskelensin DİSK'in bir siyasi fraksiyon temsilcisi bürokratlar grubunun sultası altına düştüğü bu kuruluşa aynı fraksiyondan yan kuruluşların musallat edildiği gerçeği tabanı oluşturan işçilerce bilinmektedir. Ve bu gerçek karşısında işçiler DİSK konusunda, özellikle Maden-İş konusunda eski coşkularını sürdürememektedirler. Budur son gelişmelerin açıklaması.

DİSK o eski coşkuyu yaratmakla yükümlüdür. Bunun için herşeyden evvel fraksiyoncu düşüncelerle tasfiyecilik tutumuna son verilmelidir. DİSK çatısı altında demokratik bir hava estirilmelidir. Fraksiyoncu eğilimlere ters düşüyor diye işçinin ekmeği ile oynanması, patronların da desteği ile işçilerin sokağa atılması yöntemlerine kesinlikle son verilmelidir. İşçilerin alın terinin ürünü olan maddi olanakların fraksiyoncu unsurları beslemek için çarçur edilmesine son verilmelidir. DİSK'in düne kadar koruyabildiği devrimci sendikacılık imajı yeniden canlandırılmalıdır. Tabandaki sonuncu işçiden sendikanın en yüksek görevlerine kadar ulaşabilmiş olan fraksiyonculuk hastalığına tutulmamış DİSK yöneticileri bu görevleri yerine getirmekle yükümlüdürler.

Maden-İş bu kongresinde böyle olumlu doğrultuda bir gelişme gösterebilecek midir? Bu pek olacağa benzemiyor. Eğer bölgelerde delege seçimleri sendika içi demokrasi kurallarına uygun olarak, Maden-İş tüzüğüne uygun olarak yapılabilseydi hiç kuşku yok ki bu kongre bir dönüm noktasını oluşturur ve Maden-İş olsun onun bağlı bulunduğu işçi konfederasyonu olsun devrimci sendikacılık doğrultusunda önemli bir ileri adım atmış olurdu. Ama böyle olmamıştır. Demokratik kurallara ters düşen tepeden inme yöntemlerle çok kez bürokrasi tüzüğü de çiğneyerek delegelikleri kendi amaçlarına uygun biçimde ayarlamışlardır. Öyle ki bölgelerin önemli bir kesiminde delegeler tabandaki işçilerin gerçek temsilcileri değildirler. Bundan ötürü Maden-İş içindeki dürüst sendikacılıkdan yana, sendika içi demokrasiden yana patronlarla işbirliği halinde tasfiyecilik politikasına karşı sağlam unsurların işi zordur. Ama ne kadar zor olursa olsun bugün tüm engellemelere karşın bu Maden-İş Kongresinde taban sesini duyurabilmeli ve kendi sendikasına sahip çıktığını ve eninde sonunda Maden-İş'i işçi sınıfı sendikal hareketi içinde şerefli yerine ulaştıracağını dosta düşmana ilan edebilmelidir.

İşçiler, Maden - İş'e sahip çıkın!

Belli ve Aslan Ağırcezada Yargılanacak!

TEP Genel Başkanı Mihri Belli ve yazıişleri müdürümüz Süleyman Aslan hakkında 142. maddeyi ihlâlden **dava açıldı.**

EMEKÇİ Dergisinin 23-24-25 sayısında çıkan yazılardan ötürü TEP Genel Başkanı Mihri Belli ve Süleyman Aslan arkadaşımız önümüzdeki günlerde Ağır Ceza mahkemesinde yargılanacak. Dava konusu yazılardan biri Devlet Güvenlik Mahkemelerine karşı DİSK direnişi ile ilgilidir. İddanamede bu yazıda kanunun cürüm saydığı fiilin övüldüğü ve böylelikle suç işlendiği ileri sürülmektedir.

DGM'lerin yeniden yasallaşmasına karşı DİSK'li işçilerin yiğitçe beş gün sürdürdükleri direnişten artık pek söz eden yok. Direniş başarı ile sonuçlandı. MC iktidarı bu faşist baskı aracı niteliğindeki yasa dışı özel mahkemeleri yasallaştıramadı. Bu direnişte en ön safta yer almış olan işçiler, işçi temsilcileri öç alma tutkusuyla hareket eden patronlar tarafından işten atıldılar. Bunlar fabrikalardaki en bilinçli işçilerdi. Ve bunların yeniden işe alınmaları için gereken dayanışma ve eylemi göstermek direniş çağrısında bulunmuş olan DİSK yönetiminin görevi idi. Bu görev yerine getirilmemiştir. Üç bin kadar işçi lideri niteliğindeki bu bilinçli arkadaşlara arka çıkılmadı. Neden açıktır. Bu binlerce işçi DİSK içinde en bilinçli kesimi oluşturuyordu. Bunlar DİSK'e musallat edilen İGD, İKD gibi fraksiyon kuruluşlarının sendika hareketini yozlaştırıcı müdahalelerine karşıydılar genellikle. Bunlar, DİSK'i içindeki sol muhalefet saflarında yeralıyorlardı. Bunlar, genellikle pekin şabloncularına karşı oldukları kadar ilerlemecilerin kurmak istedikleri baskı düzenine de engel oluyorlardı. Bunların tasfiyesi ile DİSK içinde sol muhalefet zayıf düşürülmüş olacaktı. Patronların bu yığınsal işten çıkarma eylemi sırasında DİSK yönetiminin pasif kalışının başlıca nedeni bunlardır. İşten atılan bu direnişçi işçilerin bugün MESS grevi sırasında eski arkadaşlarını ziyaret etmelerine onlarla dayanışma durumunda olduklarını bildirmelerine bile izin verilmemektedir. Onlar sanki unutulmuşlardır. Ama egemen güçler DİSK işçilerinin 1976 Eylül Direnişini unutmadılar. Unutmadıklarının bir kanıtı da TEP Genel Başkanı ve Sorumlu müdür arkadaşımız aleyhine açılan bu davadır.

Davaya konu olan yazının DGM direnişi ile ilgili iddianamede yer alan kesimini aşağıda sunuyoruz:

«1 — Derginin 6-9. sahifelerinde yayımlanan (Eylül Direnişinin Öğrettikleri) başlıklı yazıda:

Devlet Güvenlik Mahkemelerinin kurulması hakkındaki kanunun yasalaşmaması amacile girişilen Eylül 1976 tarihindeki kanunsuz işçi eylemlerini konu ederek (...1976 yılı Eylül ayında Türkiyenin demokratik güçleri safında yer alan belli başlı örgütler dayanışma durumuna geçtiler ve faşist cephenin saldırılarına karşı birlik halinde göğüs gererek faşizmi gerilemeye zorladılar... Bu Türkiye'nin Ulusal Demokratik güçleri için bir başarıdır. Yüzbinlerce DİSK'li işçinin katıldığı, bir çok Türk-İş'e bağlı sendikanın desteklediği siyasî grev niteliğindeki işçi hareketi demokratik güçlerin faşizme karşı direnişinin en önemli ânını oluşturur. Bu, Türkiye tarihinin ilk siyasî genel grevidir. Bu olayın önemini kavramamak büyük yanılgı olur... Ama bu gibi özel durumlar siyasî grevin yüceliğini, tarihsel anlamını gölgeliyemez... Tam tersine işçiye söylenecek olan şey bu tarihsel olaya katılmış olmanın büyük şeref olduğu, direnişin işçilerin kendilerinin eseri olduğu... DGM'lerin yeniden yasalaştırılmalarına karşı direniş, işçi sınıfının, en elverişsiz koşullarda bile, tüm demokratik güçlerin katıldığı anti-faşist mücadelede en etkin rolü oynayarak başı çekebildiğini açıkça göstermiştir...) denilmek suretile kanunun cürüm saydığı fiilin övgüsünün yapıldığı,»

Dava konusu olan öteki yazı Büyük Ekim Devriminin Türkiye'deki Kurtuluş hareketi ile ilişkilerini, bu hareketi hangi bakımlardan olumlu yönden etkilediği ve Türkiye'de proleter devrimci hareketin oluşup gelişmesinde Ekim Devrimi'nin sağladığı esinin etkileri incelenmektedir.

Sonuncu yazı da Mihri Belli'nin İzmir'de yaptığı bir konuşmanın özetidir. Bu konuşmada Belli'nin Milli Demokratik Devrimin işçi sınıfının önderliğinde gerçekleşebileceği yolundaki sözler «komünist propagandası» sayılmakda ve konuşmacının ulusal sorunu ele alırken «Türkiye'de Türk de var Kürt de var. Burada yurtseverce tutum bu gerçeği inkar etmek deve kuşu politikası sürdürmek değildir. Kendi kadereni tayin hakkına sahip Kürt halkının gönüllü birliğini sağlayacak demokratik koşulları yaratmaktır yurtseverce tutum.» anlamındaki sözleri savcılıkça «Kürt ve Türk milleti ayırımı yaparak millî duyguları yok etmek için propaganda» sayılmıştır.

Kim Daha Devrimci?

Bugün Türkiye'de, tüm emekçi sınıf ve zümreler sınıf bilincine ulaşırken, bir kısım aydınlar da kendi sınıfsal bağlarından koparak işçi sınıfının ideolojisini benimseyen ve işçi sınıfının zaferi için çalışan devrimciler durumuna gelmektedir. Bu duruma gelmiş aydın, sınıf kökeni ne olursa olsun artık işçi sınıfının bir parçasıdır.

Ülkemizde öğrenci gençliğin geniş çevreleri, sömürülen ülke çocukları olarak, çağımızın devrimci düşüncesine, sosyalizme açıktır. Bu yolda bir geleneğin kurulduğunu bile söyleyebiliriz. Bunun böyle olduğunu yakın geçmişin deneyleri kanıtlar. Egemen güçlerin bu geleneği yok etme yolunda girişimleri, başvurulan kanlı faşist terör gençlik saflarında devrimci bilinci bilemeden öte sonuç vermemektedir.

Genel olarak «sol» içinde yer almak başka şey, doğru devrimci çizgiyi izlemek başka şeydir. Bu açıdan bakınca ve yaşadığımız olaylar değerlendirildiğinde gençlik içinde, diğer kesimlerde de görülebildiği gibi sapma niteliğindeki akımların olmadığını söylemek gerçeklere göz yummak olur. Proleter devrimcileri bunu bilmek ve doğru devrimci çizgiyi egemen kılmak göreviyle karşı karşıyadırlar.

Yaşadığımız dönem içinde özellikle öğrenci gençlik içindeki iki eğilimi kısaca ele alalım:

Bir öğrenci gençlik çevresi, partinin yönetiminde ve denetiminde ajitasyon-propoğanda ve örgütlenme çalışmalarını sürdürmektedir. Faşizme karşı en etkin mücadelenin kitleleri harekete geçirmek olduğunu bilincinde olmakla birlikte, kitlenin gerçek özlemlerini yansıtan etkin grup hareketlerini de gücü oranında gerçekleştirmeye çalışmaktadır. Etkinlik çevresini genişletebilmek için adım adım genişleme çabası nı sürdürmektedir. Onun kitle çalışmalarına, **«bir siyasî hareketin güçlülüğünün ölçüsü, ilişkilerinin çokluğudur»** ilkesi yol gösterir. Bu zor, sabırlı, kısa vadede çok az verim sağlayan bir çalışma gibi görünmesine rağmen sistemli hale dönüştürüldüğünde son tahlilde en kazançlı çalışmadır. Bu çalışma şatafatlı değil alçak gönüllü bir çalışmadır.

Diğer bir grup 12 Mart döneminin açık faşizminde faşistlerce katledilmiş, (pasifist ve reformistler dışında) hareketinin tümünün ortak şehidlerinden bir ya da birkaçını kendisine lider kabul etmiş, onun hayatı pahasına edindiği deneyleri mirasyedice ve anlamadan benimsemiştir. Onun gözünde devrimci mücadele denince her şartta silahlı mücadele söz konusudur. Kitle çalışmalarının ihmali, partisiz devrimcilik anlayışı, teröre tapınma, devrimci mücadelenin içinde yaşanılan tarihi anın gerektirdiği biçimini, saptayamama düşmanın saptadığı alanda ve anda, düşmanın seçtiği silahlarla savaşı kabul etme vb. gibi yanlışlar içindedir. Bunlar elbetteki, devrimci duygularla, devrim yapma arzularına rağmen bu yanlışlıkların içindedirler.

Yaşadığımız dönemde gözlediğimiz bu çalışma biçimlerinin içinden hangisi devrimcidir?

Elbette ki birincisi. Çünkü onlar, gösterişten uzak, devrimci çalışmanın en nankör işlerini yapmaya gönüllü ve devrimci mücadelenin her biçimine hazırlıklıdır. Onlar içinde bulunulan tarihi anın onlara yüklediği emperyalizme ve faşizme karşı etkin mücadeleyi sürdürürken bir yandan da bu mücadelenin etkinliğini arttırmak için kitle içinde ajitasyon-propoğanda çalışmaların sürdürüyorlar. Onlar içinde yaşanılan dönemde «partinin gücü ve etkisi sadece üyelerinin sayısı ile ölçülmez. Her şeyden önce bu üyelerin nitelikleriyle, devrimci yetişkinlikleriyle, partiye ve sosyalizme bağlılıklarıyla, halk yığınlarıyla bağlantı kurma yetenekleriyle (...) öne konan ödevlerin gerçekleştirilmesine onları seferber etme ve yönetme becerileriyle» (Dimitrov) ölçüldüğünü bilmektedirler ve bunun gereğini yapmaktadırlar.

EMEKÇİ
ÇIKTI
ÜÇ AYLIK SİYASÎ DERGİ
- M. Belli'nin Ankara Konuşması...
- Kürt Sorunu Üzerine
- Oligarşi Sorunu

Adres : Ticarethane Sok. No: 12/7-A
Sultanahmet/İST.

Bireysel Teröre Karşıyız!

Gerçek kahraman kitlelerdir! Devrim örgütlü kitlelerin eseridir...

Tümünü sıralamaya gerek yok. Yukardaki sözlere ve benzerlerine ustaların yapıtlarında sık sık rastlarız. Bunlar boş laf mıdır? Elbette ki değil. Bunlar örgütlenmiş emekçi kitlelerin devrimci pratiğinin ortaya koyduğu yadsınamayacak bir gerçeğin dile getirilmesidir. Bu gerçeği bilimsel sosyalizmi eylem klavuzu edinmiş hiçbir kişi çevre ya da örgüt yadsıyamaz. Ve kimsenin açıkça yadsıdığı da yok. O halde durup dururken ne diye bu konuya değindik?

Kimse yadsımıyor dedik ama bu yalnızca lafda oluyor. Oysa bir ünlü atasözümüz «aynası iştir kişinin lafa bakılmaz» der. Laf olarak bir marksist ilkeyi benimsemek yetmez. Bunu hayata geçirmek gerek. Hiç değilse çalışmaların bu doğrultuda olmalıdır. Yani biz, yalnızca söylenen sözlere ya da yazılan yazılara bakarak falanca kişi, çevre ya da örgüt doğru yoldadır, diyemeyiz. Söylediklerinin yanında yaptıklarına da bakmak. Eğer yaptıkları söylediği doğrular doğrultusunda ise mesele yok. Ama söylenen söz ile yapılan iş çelişiyorsa o zaman bir mesele var ortada.

Bir de şu var: marksist ilkeleri kabullenip bu doğru ilkelerden birinin yanında ve hatta üstünde doğruyu yadsıyan yeni tezler getirip (katkılar da diyebilirsiniz) bu tezler doğrultusunda hareket edenler oluyor. Böylece kabulenilen ilk doğru havada kalıyor, yapılanlar onu yadsıyor.

«Gerçek kahraman kitlelerdir. Devrim başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi kitlelerin eseridir.» vb. sözlerinin ifade ettiği doğru da, dünyanın çeşitli yerlerinde (ve bizde) sık sık aynı akibete uğruyor. Fakat bu doğruyu böyle yozlaştıranların dünyanın hiçbir yerinde devrim yaptıkları yok.

Bu hataya düşenler özetle şöyle diyorlar: «gerçek kahramanın kitleler olduğunu kabul ediyoruz, devrim onların eseri olacaktır; fakat biz değişik koşullar yüzünden temel mücadele biçimi olarak bireysel terörü seçiyoruz». Düşünceleri aşağı yukarı bu.

Şunu belirtelim ki, onların eylemini «bireysel terör» diye adlandıran biziz. Onlar özünde bireysel terörden başka şey olmayan eylemlerine, bu adı vermiyorlar elbet. Hayır! Onlar yaptıklarına gerilla hareketi diyorlar; **«şehir gerillası-kır gerillası»!**

Oysa emekçi yığınlar içinde asgarî bir taban bulamamış, onun aktif desteğini alamamış ve onun somut mücadelesini yansıtmayan hiçbir silahlı eyle m(ya da eylemler dizisi) dünyanın hiçbir yerinde gerilla hareketi olarak adlandırılmaz. Gerilla hareketi proleter devrimci hareketin mücadele biçimlerinden biridir. Belli tarihsel koşullarda hareketin bir parçasıdır. Parti, koşulları titizlikle gözden geçirip elverişli olduğunu saptarsa, yani bir süre sonra kitlelerin mücadelesine ve halk ordusuna dönüşecek tarihsel ortam varsa, ve egemen sınıfların zaten demokratik yollardan mücadele olanağı bırakmadığı bir durumda, gerilla hareketine karar verir ve bunu örgütler. Gerilla mücadelesi yine de o haliyle partinin tüm mücadelesi değildir; yani proleter devrimci hareket o haliyle yalnızca gerilla hareketi değildir. **Silâhlı mücadelenin, egemen mücadele biçimi halini alması ancak, gerilla hareketinin Halk Ordusuna dönüşmesi kitlelerin silâhlı mücadelesi niteliğini kazanmasıyla olur.**

Gerilla hareketinin bir süre sonra silâhlı kitle mücadelesine, düzenli orduyla sürdürülen savaş durumuna dönüşebilmesi ise hareketin, içinde barındığı, aktif desteğini aldığı, somut mücadelesini yürüttüğü asgarî bir kitle tabanının (hatta yalnızca gerillanın eylem koyduğu bölgelerde değil) bulunmasına ve partinin başka kadrolarla sürdürdüğü başka mücadele biçimleriyle desteklenmesine bağlıdır. Kısacası; **gerçekten bir gerilla hareketi örkütleyebilmek için daha önce zahmetli, usandırıcı ve uzun süreli bir çalışma yapmak ve başarmak; yani bilinçli ve örgütlendirilmiş asgarî bir emekçi taban hazırlamak gerek.** Yoksa hiçbir zaman Halk Ordusuna, kitlelerin silâhlı mücadelesine dönüşemezsin; saman alevi gibi bir parlar bir sönersin. Lâtin Amerika'ya bakın, bunu görürsünüz.

Aslında zahmetli, usandırıcı ve uzun süreli o zorlu mücadeleyi göze alamayan bu bakımdan umutsuzluğa kapılanlar kişinin kahramanlık duygularını okşayan yollara (evet öyle, küçümsemiyoruz) başvuruyorlar. Evet ama, anarşistlerin kahraman olmadığını kim söyleyebilir. Geçen yüzyılda Rus nihilistlerinin bu yüzyılda İspanyol anarşistlerinin iç savaştaki, kahramanlıklarını, kim küçümseyebilir. **Bizler kahraman ve yiğit olmak zorundayız elbette, ama daha önce marksist-leninist olmayı bilmeliyiz.** Yoksa ben, seni, tabanı bulunmayan bir küçük grup anarşistten nasıl ayırt edeyim? Hadi ben ayırt ettim ve seni yanlış hedeflere yönelmiş proleter devrimci saydım, ama emekçi halk nasıl ayırt edecek seni?

CİA uzmanlarının akıl hocalığını yaptığı karşı-devrimin ideologlarının ve siyasetçilerinin ağzından anarşi, anarşist laflarının düşmemesi hatta komünizmin, komünistliğin ikinci plâna itilmesi rastlantı mı? Emekçi halkın ağzında bir anarşistler lafının yerleşmesi rastlantı mı? Elbette ki değil.

Eğer herhangi bir devrimci değilde, bilimsel sosyalizmi eylem klavuzu edinmiş kimseyseniz, kitle çalışmasını başarmak zorundasınız. Ve bunun için tüm olanaklardan yararlanmak, olanak yaratmak zorundasınız.

Dikkat edilirse, bireysel terör dediğimiz yönteme yönelenler işaret ettiğimiz çalışmaya sırt çevirenlerdir. Bu biçim çalışma için bir ölçüde olanak tanıyan sınırlı demokratik ortamdan yararlanmayı küçümseyenler, buna dudak bükenlerdir.

Oysa kitleleri bilinçlendirip en geniş biçimde örgütleyebilmek için en elverişli ortam burjuva demokrasisinin olabildiği kadar uygulanmasını sağlatabilmektir. **Bizler, yani marksistler, en koyu faşizm koşulları altında bile devrim için savaşırken burjuvaziyi, faşizmden vazgeçmeye ve demokrasinin kurallarını uygulamaya zorlarız, bunu mücadelemizin hedefleri içine alırız.**

Usta, boşuna, «demokrasi için mücadele sosyalizm için mücadeledir.» demeiştir. Hele şunları hiç de lâf olsun diye etmemiştir: «Burjuva demokrasisinden yararlanılması yoluyla proleteryanın burjuvaziye karşı ve oportünizme karşı sosyalist ve tutarlı demokratik örgütlendirilmesi. Başka bir yol yoktur. **Başka bir çıkış yolu yoktur. Marksizm, tıpkı hayatın kendisi gibi başka bir çıkış yolu tanımamaktadır.** (Marksizmin Bir Karikatürü. Koral Y. s. 26)

Bu laflar edebiyat yapmak için söylenmemiştir, «hayatın kendi» gerçeği budur. Bu laflardan biz, burjuva demokrasisine bel bağlama, mücadelemizin tümünü parlamenter mücadeleye hasretme, seçimler yoluyla iktidara gelme sonucunu mu çıkarmalıyız? Hayır! Böyle bir sonucu ancak ahmaklar çıkarır.

Bu laflardan çıkacak sonuç, **kitleleri bilinçlendirip, örgütleyebilmek ve seferber edebilmek için, onlarla kucaklaşmanın en geniş, en imkanlı şartlarını sağlamak ve o şartlardan yararlanmaktır; mesele budur.**

Lenin, Marx'ın, «parlamentarizmin gerçekten proleter ve devrimci bir eleştirisini verdiğini» söyler. Ama bunu, Marx'ın «özellikle **durum açıkça devrimci olmadığı zaman** burjuva parlamentarizmi 'ahır' ından bile yararlanmaktaki yetersizliği yüzünden, anarşizm ile **acımasızca** bozuşmayı bilmişti» dedikten sonra söyler. (Paris Komünü Üzerine, Sol Y. s. 438)

Burjuva olan her şeye «tu kaka» deyip geçmek kolaydır. Ama onlardan devrim için yararlanmayı bilmek, onları bu uğurda kullanabilmek proleter devrimcisinin ustalığıdır. Bireysel terör ya da küçük grup eylemlerine baş vuranlar bu noktada (yalnızca bu nokta da olup olmadığı ayrı bir sorun) marxizmden uzaklaşıyorlar.

Biz bireysel terörü ya da silahlı küçük grup eylemlerini bugün devrimin temel eylem biçimi olarak görenleri yukarıda açıklamaya çalıştığımız doğrular nedeniyle eleştiriyoruz. Bireysel terör başka şeydir faşist saldırılara karşı halkı savunma durumuna geçirme başka şey. Bunu reddeden çevreler var. Bu çevreler işi, kendi canını savunmayı, okulunun, fabrikanın, mahallenin, köyünün faşistleştirilmesine karşı koymayı kınamaya kadar vardırıyorlar.

Canını, okulunu, fabrikasını, mahallesini, köyünü faşist saldırılara karşı savunanları eleştirmek bizden ırak olsun. Bu görevimizdir.

DEVRİMCİ HAREKETİMİZİN ELEŞTİRİSİ

(1961 - 1971)

MİHRİ BELLİ

EMEKÇİ YAYINLARI

Fiatı : 20 TL.

Adres : Ticarethane Sokak No: 12/7 - A
Sultanahmet/İST.

BARIŞ

Nasıl her durum ve koşulda savaş naraları atmak, silahlı savaşı amaca ulaşmanın bir aracı olmaktan çıkarıp, amaç haline getirmek yanlışsa kayıtsız şartsız barış önermek yanlıştır.

İkinci Dünya savaşından sonra, 1 Eylül, Nazi Almanya'nın saldırıya geçtiği 1 Eylül 1939 günü dolayısıyla Dünya Barış Günü olarak kabul edildi. Ve her yıl kutlanageldi.

Barış nedir?

Barış, bilindiği gibi barışık olma, kavgalı, savaşır olmama durumunun adıdır. Kuşkusuz insanlık tarihinin çeşitli dönemlerinde barışın taşıdığı anlam, değer ve önem başka başka olmuştur.

İlkel topluluklarda yaşamlarını sürdürmek üzere, gerek yeni yeni geçim olanakları elde etmek, gerekse elde bulunanları başkalarına kaptırmamak için savaşmanın zorunlu olduğu çağlarda savaş kutsanmıştır. Bu kutsamada topluluğun genel çıkarının ve geleceğinin güvencesi uğruna özveriyi, özdengeçerliği kutsama anlamı vardır ve doğal yaşamın zorunlu bir sonucudur.

Yoksa elbette ki insanlar o dönemde de, savaşın, yenen ve yenilen her iki yan için de ne denli acılı olduğunu iyi biliyorlardı. **Barış içinde yaşamak halkların en eski, en büyük özlemlerinden biri olmuştur.** Bu yüzden, tarih boyunca, konumuz dışında olan çeşitli nedenler bir yandan savaşları kaçınılmaz kılarken, bir yandan da savaş aleyhtarlığı, önceleri dinî mezhep olarak, sonraları felsefî ve siyasî akım olarak gelişmiştir. Bu çeşit görüşlerde genellikle pasif bir savaş aleyhtarlığı vardır. Her ne koşul altında olursa olsun savaşa karşı olmak gibi. Oysa bildiğimiz gibi yeryüzünde mutlak hiç bir şey yoktur. Her şey ve her olay koşulları ve çerçevesi içinde değerlendirilmek gerekir. **Savaş her zaman, her yerde, her koşulda yanlıştır, kötüdür; her ne pahasına olursa olsun barıştan yana olmak gerekir diye bir şey yoktur. Üstelik de barışı istemek onu sağlamak için yeterli değildir. Barış uğruna savaşmak gerekir.**

Son yüzyılların ve çağımızın tarihine damgasını vuran sömürgeci (koloniyalist) ve emperyalist savaşlar: ileri kapitalist ülkelerin Asya, Afrika, Amerika'nın gelişmemiş ülkelerine karşı kanlı istilâcı saldırıları, bu ülkeler halklarını acımasızca sömürmeleri bir **«haklı savaş-haksız savaş»** bilincini belirginleştirmiştir.

Kapitalist ülkeler arasındaki savaşlar, özellikle bu ülkelerin birbirleriyle hemen hemen aynı durumda, aynı koşullarda bulunan ve aynı özlemleri taşıyan işçi sınıflarının kendi patronları hesabına vuruşmaları kötü bir savaştır, reddedilecek bir savaştır. Emperyalist ülkelerin gelişmemiş ülkelere karşı savaşları haksız savaşlardır, karşı çıkılacak savaşlardır. Ama saldırıya uğrayan bu ülke halklarının emperyalizme karşı savaşları, tüm ezilen halkların kurtuluş savaşları haklı savaşlardır, desteklenecek savaşlardır.

Sosyalist hareketin gelişmesiyle, savaş aleyhtarlığı, böyle, daha bilinçli ve daha bilimsel bir nitelik kazanmıştır. Marx, Engels, zamanlarındaki kapitalistler arası savaşlara ve sömürge savaşlarına her fırsatta karşı durmuşlardır. Çünkü savaş kardeş işçi sınıflarının birbirlerini boğazlaması yanında işçi sınıfının uzun savaşımlar sonucu elde ettiği hakların yitirilmesi demektir, demokratik hak ve özgürlüklerin çiğnenmesi demektir, militarizmin kışkırtılması, şoven duyguların körüklenmesi demektir, ilerici hareketin geriletilmesi, ilerici fikirlerin baskı altına alınması demektir. Sosyalist hareketin gelişmesi için barış, burjuva anlamda demokrasi ve özgürlük gereklidir.

Sosyalist kuruluş için de barış ve barış ekonomisi gereklidir. Lenin barışın savunucusu olmuştur. **Bolşevikler, iktidarı aldıktan sonra ilk sloganları «Barış, Ekmek ve Toprak» oldu.**

Bildiğimiz gibi, iki dünya savaşı arasındaki dönemde Avrupa'nın üç büyük ülkesinde (Almanya, İtalya ve İspanya'da) faşizm iktidara geldi. Alman militarizmi ortalığı kasıp kavuracak boyutlara ulaştı. II. Dünya savaşı patlak verdi ve bu savaşta milyonlarca insan yok oldu, koca koca kentler yerle bir oldular. Savaşın sonuna doğru, Japonlar teslim olmak üzere iken Amerikalılar Hiroşima'da ilk atom bombasını patlattılar. Bu savaş, insanlık tarihinin gördüğü en büyük, kıyaslanamıyacak kadar büyük faciaydı.

Tarihin eski çağlarında, ekonomik koşulların evrimi ile insan toplulukları bünyesinde gerçekleşen işbölümü sonucu savaşçılık giderek özel bir meslek haline gelmişti. Savaşa, toplulukların savaşçı üyeleri ve sonraları da orduları katılırdı yalnız. Elbette ki zamanla düşman ordularının hedefleri çok genişledi. İkinci Dünya savaşında ise savaşan ülkelerin tüm halkları savaşa katıldı. **Ama atom bombasının kullanılması sivil halk üzerinde tam bir soykırım uygulaması idi. Savaşlar artık büsbütün korkunç boyutlara ulaşmıştı ve savaş kışkırtıcısı emperyalizmin savaşçı emellerine kesin olarak set çekmek gerekiyordu. Bu görev elbette ki sosyalist harekete düşecekti.**

Aslında Batı kapitalistleri faşizmden çok o zamanın tek sosyalist ülkesi Sovyetler Birliğinin büyük düşmanı idiler. Ve ikinci Dünya savaşında faşistleri yendikten sonra savaştaki müttefikleri Sovyetler Birliği'ni ortadan kaldırmaya bakıyorlardı.

Hemen savaşı izleyen yıllarda kapitalist kamp ile sosyalist kamp arasında, o zaman «soğuk savaş» denilen durum alabildiğine kışkırtıldı. Bunun gereği ve zorunlu sonucu olarak Amerika ve Sovyetler Birliği arasında silâhlanma yarışı başladı. Amerikalılardan kısa bir süre sonra **Sovyetlerin de atom ve hidrojen bombalarını yapmaları ve nükleer dengenin kurulması, Üçüncü Dünya savaşını önleyen etkenlerden biridir.**

Emperyalistlerin savaş kışkırtıcılığını engelleyen ve onların saldırgan emellerinin dünya kamuoyunda mahkûm edilmesini sağlayan bir başka etken de Sovyetler Birliğinin öncülüğünü yaptığı, sosyalist kampın, tüm ülkelerin sosyalist, ilerici ve demokratik kesimlerinin yoğun bir barış kampanyasına girişmesidir.

Sözde barışın, demokrasinin ve özgürlüklerin savunucusu olan ABD ve yandaşları, barış hareketine kendi ülkelerinde ve etkileri altında bulundurdukları ülkelerde hiç de iyi bir kabul göstermediler. Barışseverler ve Barışsever dernekleri pek çok ülkede kovuşturmaya uğradı. 1950'de **Türkiye'de de Barışseverler Derneği kurulmuş, «Barış» adında bir dergi çıkmaya başlamıştı. Kurucuları hapsedildiler, yargılandılar.**

1951 yılında yapılan III. Dünya Gençlik Festivali, Dünya Barış hareketinin görkemli bir zaferi oldu. Özel adıyla da Barış Festivali olan Doğu-Berlin'deki bu dev gençlik toplantısına, başta ABD olmak üzere kapitalist devletlerin trenleri durdurmak, sınırları kapatmak, pasaportları toplamak gibi akla gelmedik baltalamalarına karşın **(ABD ve Türkiye de dahil)** tüm dünya ülkelerinden yüzbinlerce genç katıldı. Birkaç yıl önce savaşın acılarını dolaylı ya da dolaysız biçimde yaşamış olan bu gençler Berlin'de, emperyalist amaçlar uğruna savaşmamaya, inançla ve bilinçle and içtiler, tüm çabalarıyla emperyalizme, sömürüye, faşizme ve savaşa karşı olacaklarına ant içtiler. Ve orada tüm ülkelerin her görüşten barışsever gençleri ile birlikte tattıkları kamusal heyecanın coşkusunu ülkelerine götürdüler.

Üçüncü Dünya savaşının patladı patlayacak dendiği günler oldu. Ama barış kuvvetleri üstün çıktılar, emperyalizmi topyekûn bir savaşa girişmeyi göze alamadı. Kore'de, Viet-Nam'da Orta Doğu'da vb. mihrakları tutuşturmakla yetinmek zorunda kaldı.

Barış sloganının kısaca geçmişi böyledir. Burada söz konusu olan dünya barışıdır. Kapitalist-emperyalist savaşlar karşısında barıştan yana olmaktır.

Sosyalist devrimini yapmış, emperyalizmin sömürü alanında olmak şöyle dursun onunla sistem olarak üstün gelme yarışı içinde bulunan bir ülke için kendisi açısından barış her şeyden önce gelebilir. Ama bizim gibi emperyalist dünya sistemi içinde sömürülen, geri bir ülkede ille de onlar gibi konuşacağım diye ilerisini gerisini, koşullarını düşünmeden barış da barış diye tutturmak kapıdan kovulup da bacadan giren ve gırtlağına sarılmış arsız emperyalizme «arkadaş kusura bakma ben kavgadan hoşlanmam» demekten başka bir şey değildir. Eğer onun kendiliğinden gırtlağımızı bırakıp gideceğini sanırsak çok aldanırız.

Nasıl her durum ve koşulda savaş naraları atmak, silahlı savaşı amaca ulaşmanın bir aracı olmaktan çıkarıp amaç haline getirmek yanlışsa **kayıtsız şartsız barış önermek yanlıştır.**

Hiç bir şey mutlak değildir. Ne zaman, nerede, nasıl ve hangi koşullarda, kimle, kime karşı? sorunlarını yanıtlamayan hiç bir soruna doğru çözüm getirilemez.

«Bu kavga en sonuncu kavgamızdır!» diye türkü söylemiyor muyuz? Bu kavga sürdüğüne göre biz Türkiye sosyalistleri «Barış»ı nasıl temel slogan haline getirebiliriz.

Önümüzde daha nice savaşlar, savaşımlar var: anti-emperyalist-anti-feodal, antifaşist ve de anti-kapitalist.

Öyleyse gerçek barış için emperyalist dünya savaşına, emperyalist sömürü savaşına hayır!

Emperyalizme karşı, faşizme karşı kurtuluş savaşlarına ve sınıf savaşımına evet!

Nötron Bombası Nükleer Bombanın Temizi

ABD emperyalistleri Dünya ölçüsünde gerileyişlerini durdurmak ve silahlanma yarışında üstün duruma geçmek için Nötron Bombasını yapma kararını aldılar. Geçenlerde Türkiye'ye Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı AP'li Kamuran İnan'ın konuğu olarak gelen ünlü Amerikan gazetecisi Schulzberger Türkiye komuoyunu bu nötron bombası konusunda aydınlattı. Meğer nötron bombası tertemiz bir nükleer bomba imiş, zararı mala değil yalnızca cana imiş.

Schulzberger, Amerikan hükümet çevreleri ile yakın ilişkileri bulunan çok önemli bir kimsedir. Yazarı bulunduğu New York Times gazetesi Wall Street'in ağır başlı organı olarak bilinir, Schulzberger şahinlerden sayılır. Yani daha ılımlı bir politika güdülmesinden yana olan güvercinlerden farklı olarak ABD emperyalizminin dünya ölçüsünde çıkarlarının korunmasında şahinler grubunun sertlik politikasından yanadır. Bu niteliği ile nötron bombasının yapımını savunuyor.

Bu savunmasını yaparken de sosyalist dünya ile emperyalist dünya arasında çıkabilecek bir üçüncü dünya savaşı hakkında ilginç bilgiler veriyor.

Schulzberger'e göre önümüzdeki dünya savaşında Amerika'nın başında bulunduğu emperyalist kamp Sovyetler Birliğinin başında bulunduğu sosyalist kampa savaşın ilk aşamasında toprak terk etmek zorunda kalacaktır. Türkiye ve Almanya gibi cepheye yakın ülkeler bu terk edilecek topraklar arasındadır. Ama Amerika ve müttefikleri bu ilk gerilemeden sonra toparlanıp karşı saldırıya geçecekler ve terkettikleri toprakları geri alacaklardır. Bununla da yetinmeyip sosyalist dünyayı tam yenilgiye uğratacaklardır. Schulzberger'e göre işte bu karşı saldırı aşamasında nötron bombası tam gerekli olan silahtır. Çünkü nötron bombası düşman işgaline uğramış olan Türkiye gibi. Almanya gibi ülkelerde düşman kuvvetlerini yok edecek ama kentlerde ve köylerde binalara ve diğer maddi servete hiçbir zararı olmayacaktır.

Evet, Schulzberger nötron bombasını bu düşüncelerle savunuyor. Yani ABD ile SSCB arasında bir savaş kopacak ve ABD bu savaşın ilk aşamasında örneğin İstanbul'u, Ankara'yı, İzmir'i, Adana'yı çevrelerindeki topraklarla birlikte Sovyet ordusuna, savaşın ikinci aşamasında geri almak üzere terk edecek ve bu ikinci aşama geldiğinde karşı saldırıya geçen Amerikan ordusu Türkiye'nin bu kentlerine orada üstlenen Sovyet askeri birliklerini yoketmek üzere nötron bombası yağdıracaktır. Peki bu kentlerde ve çevresinde yaşayan on milyonlarca halk ne olacak? Schulzberger söylemiyor. Biz söyleyelim: Bu halkda işgal ordusu ile birlikte yok edilecektir. Ama bu Schulzberger'leri pek ilgilendirmiyor. Onu ilgilendiren kurtarıcı olarak yeniden Türkiye topraklarına döndüklerinde bu ülkenin binalarını, maddi zenginliklerinin bir hasara uğramamasıdır. İstanbul'un göbeğinde Hilton Oteli, Sheraton Oteli, ünlü İnterkontinental yerli yerinde kalmalıdır ki Schulzberger ve dostları yatacak yer bulsunlar. Yiyecek stokları yerli yerinde kalmalıdır ki kurtarıcı Amerikan ordusunun besin ikmal işlerinde bir güçlükle karşılaşılmasın.

Schulzberger'in New-York Times'de çıkan ve bazı Türk gazetelerinde özetlenen Türkiye ile ilgili bu yazısı ibret vericidir. Türkiye'yi NATO denen emperyalist blok içine sokanlar halkımıza işte böyle bir yazgı hazırlamaktadırlar.

Schulzberger'in savaşın nasıl sonuçlanacağına dair tahminleri ABD emperyalizminin bir sözcüsü açısından sorun konduğundan doğal karşılanabilir. Ancak bizce bunlar aşırı ölçüde iyimser tahminlerdir. Birinci Dünya Savaşı sonunda dünyanın altıda biri emperyalist dünyadan ayrıldı bu topraklarda ilk sosyalist ülke kuruldu. İkinci Dünya Savaşından sonra insanlığın üç de biri sosyalizm bayrağı altında yaşamağa başladı. Bir Üçüncü Dünya Savaşını eğer emperyalistler nötron bombalarına ve öteki yığınsal tahrip araçlarına güvenerek çıkarırlarsa sonucun kendileri için hiç de iyi olmayacağını ve kapitalizm denen sömürü düzenin tüm halkların ortak mücadelesi ile dünya yüzünden silineceğini söylemek Schulzberger'inkinden çok daha gerçekci bir tahmin olur.

Kız Çocuğu

Kapıları çalan benim
kapıları birer birer.
Gözünüze görünemem
göze görünmez ölüler.

Hiroşima'da öleli
oluyor bir on yıl kadar.
Yedi yaşında bir kızım
büyümez ölü çocuklar.

Saçlarım tutuştu önce
gözlerim yandı kavruldu.
Bir avuç kül oluverdim,
külüm havaya savruldu.

Benim sizden kendim için
hiç bir şey istediğim yok.
Şeker bile yiyemez ki
Kâat gibi yanan çocuk.

Çalıyorum kapınızı
teyze, amca, bir imza ver.
Çocuklar öldürülmesin
şeker de yiyebilsinler.

Nazım HİKMET

Gene UDC Üzerine

Berlin'de yayınlanan «SOSYALİZM YOLUNDA BAĞIMSIZLIK VE DEMOKRASİ MÜCADELESİNDE BİRLİK» adlı gazete, **«Anti-Faşist Direniş Cephesini Örgütleyelim!»** başlıklı yazısında, DİSK'in Ulusal Demokratik Cephe önerisini özetle şöyle değerlendiriyor :

«Üzerinde önemle durulması gereken bir öneri DİSK G. Başkanı K. Türkler'den geliyor: «Ulusal Demokratik Cephe» önerisi! Faşizme karşı ilerici güçlerin birliğinin sağlanması için yapılan ilk öneri bu değil. Proleter devrimcileri öteden beri anti-faşist güçbirliğinin önemini vurguladılar ve sürekli çaba sarfettiler. «Faşizme karşı omuz omuza!» şiarı yığınların malı oldu. DİSK üst yönetiminin kulakları bu çabalara uzun süre tıkalı kaldı. Seçimlerden önce DİSK'in yaptığı güçbirliği önerisi. seçimlerde CHP'nin desteklenmesi çağırısına dönüştürüldü ve DİSK yönetiminin anti-faşist güçlerin birliğini sağlamada somut bir adım atarak çağırısını eyleme dönüştürdüğünü malesef göremedik. Bu kez de benzeri bir sonucun ortaya çıkması işçi sınıfımız içinde DİSK üst yönetimine karşı tepki yaratacaktır. «Ulusal Demokratik Cephe» DİSK üst yönetimi ile bağlaşık bir kaç örgütün zaten varolan işbirliğinin yeni adı olmamalı, tüm ilerici ve devrimci güçleri kucaklayan **anti-faşist direniş cephesi** yaratılmalıdır. Bu cepheye Türk-İş'in CHP'nin tabanından, yurtsever, devrimci gençlik örgütlerinden, demokratik mesleki örgütlerden sosyalist partilere kadar tüm ilerici ve devrimcilerin katılmasına çalışılmalıdır. CHP'nin de cephe fobisini artık bir yana bırakması gerekmektedir. Faşist güçlere ve saldırılarına karşı aktif kitlesel direniş böylelikle başarıya ulaşacaktır.»

Siyasi Cinayetlerin Baş Sorumluları İktidardadır!

İkinci MC'nin kuruluşu Demirel için bir ölüm kalım sorunuydu. Bu yolda ortaklarına her türlü ödünü verdi. MHP için ise yeni hükümete katılmak, bu partinin işbirlikçi sınıflara hizmet yoluyla kitle tabanı yapmada bir sıçrama sorunu idi. Bu yüzden bu iki gerici partinin özel bir konumu var. «Asayiş» ya da «anarşik eylemler»e karşı alınacak önlemler konusunda AP ile MHP'nin gittikçe birbirine yaklaşan faşist görüşleri karşısında CHP ve bir ölçüde de MSP'nin burjuva hukuk devleti görüşlerini paylaşması dikkat çekicidir. CHP ile MSP devlet kolluk kuvvetleri dışında bunlara yardımcı herhangi bir örgütün varlığını kabul etmediklerini söylüyorlar. AP ile MHP ise, anarşinin tek nedeninin «beynelmilel komünizm» olduğu demogojisi ile «milliyetçi gençlerin (yani MHP'li faşist militanların) devleti savunmalarını» meşrulaştırmaya çalışmaktadırlar.

Bir aylık Ecevit iktidarı döneminde MHP Genel Merkezinin işlediği propaganda teması, «Ecevit döneminde de anarşi vardı», biçiminde oldu. Fakat bir yandan faşist saldırılar sürdürülürken Türkeş iktidar ortağı olur olmaz CHP'-

ye (devrimcilere değil) sahte barış çağrıları yapmaya başladı. Bu çağrılara, bir ölçüde, CHP'nin hükümet kurma çalışmaları sırasındaki demokrasi ilkeleriyle bağdaşmaz oportünist tutumları zemin hazırlamıştır. Fakat esas neden, seçimlerde her türlü destek ve hile ile önemli bir sıçrama yapmış olan MHP'ye devlet bürokrasisindeki mevzilerini sağlamlaştırmak ve yenilerini sağlamak için zaman kazandırmaktı. 2. MC'de MHP'ye verilen beş bakanlıkla ona devlet bürokrasisinde yaygın bir etkinlik sağlıyacaktır. Türkeş'in CHP'ye yönelik bu «barışçı ve medeni» tutumuyla kazanmak istediği bir başka şey de işbirlikçi sermaye çevrelerinin bazı kesimlerinde, asker-sivil devlet bürokrasisinde ve orta sınıflarda kendileri hakkında uyanan olumsuz imajları bir ölçüde dağıtarak parlamenter kurallara bağlı meşru bir parti izlenimini vermekti.

MHP'lilerin bu yolda yapmıyacakları demagoji, söylemiyecekleri yalan yoktur. Anti-emperyalist ve anti-faşist kitleleri yanıltmak, henüz bilinçsiz emekçi kesimlerde kitle tabanlarını yaygınlaştırmak için kulu kölesi oldukları emperyalizme de, işbirlikçi sermayeye de karşı sloganları kullanmaktan çekinmemektedirler. Ama esas işlevleri işbirlikçi sınıfların iktidarını korumak, onların bekçiliğini yapmak için, burjuva hukuk devleti kurallarını açıkça çiğneyerek, ilerici ve devrimci avını sürdürmektir. Yurtsever öğrencileri ve emekçileri öldürmek için göz kırpmadan tetiği çeken faşist katiller yıllarca açık gizli kamplarda, örgütlerde yetiştirilmiştir. Ama dikkat edilecek nokta, Türkiye'de bu gelişmelerin tümünün işbirlikçi sınıfların baştemsilcisi AP iktidarları zamanında gelişmiş olmasıdır.

«Johnson'un yakın dostu», eski Morrison şirketi müteahhidi Demirel iktidar olalı beri Türkiye'de CIA cirit atmış, Demirel iktidarları ile «anarşi» Türkiye'de kol gezmiştir. Bu yüzden Demirel'in işlenen siyasi cinayetler karşısında gazetecilere durumu vahşet olarak nitelendirilmesi kimseyi kandırmıyor. İşbirlikçilerin baş temsilcisi bir politikacı olarak kendisi bu vahşetin sorumlusudur. Türkeş ve benzerleri ancak bu vahşetin uygulayıcıları, yardımcılarıdır.

Kuşkusuz «asayişsizlik» denen burjuva devlet otoritesinin yetersizliği sorunu, bağımlı burjuva kapitalist düzenin hızla gelişip birikken sosyal olayların gerisinde kalması sorunudur. Ama siyasi cinayetlerin artması olayı doğrudan doğruya işbirlikçi sermayenin baştemsilcisi AP'nin artık tek başına kendi oylarıyla iktidara gelememesiyle ortaya çıkan bir siyasi zorunluluktur. Yani bu sorun herşeyden önce egemen güçlerin 1960'ların sonlarından beri içine düşüp henüz bir çözüm bulamadıkları bir siyasal iktidar bunalımından kaynaklanmaktadır.

Sağcı bir genel merkezin etkinliğine rağmen CHP'ye siyasal iktidarı teslim etme yolunda henüz tam bir güven duymayan egemen çevreler tam bir görüş birliği halinde olmasa da MC'yi revizyondan geçirerek bir defa daha denemeye koymuşlardır.

Emperyalizm ve işbirlikçi sınıflar dünyanın heryerinde gerici iktidarları ayakta tutmak için çeşitli araçlar ve seçenekler geliştirir. Tek parti dönemlerinde ve gerici Menderes döneminde emekçi halkımıza, yurtseverlere karşı her türlü baskı vardı. Fakat bu yalnız devletin kolluk kuvvetleriyle yapılırdı. Demirel iktidarının ilk dönemlerinde Filipin tipi demokrasi koşullarında resmi kolluk kuvvetleri dışında herhangi bir üniformasız vurucu güç kullanılmadı. Ne zaman ki, emekçi sınıflara kapalı işbirlikçi sınıflara açık Filipin tipi demokrasi biçimindeki anti-demokratik parlamenter düzen tehlikeye girdi, yurtseverlere karşı «faili meçhul» siyasi cinayetler katliamlar düzenlenmeye başlandı. Demirel 200.000 kişinin sokaklara dökülmesinden de söz açtı. Ama bilinçsiz kitleleri sokağa dökmek ağababaları tarafından 6-7 Eylül olaylarında Demokrat Parti iktidarı döneminde denenmişti. Bu silah geri tepebilirdi. Bu yüzden özel vurucu güçler yetiştirilmeliydi. CIA, Güney Amerika'da «ölüm mangaları»na kadar çeşitli yöntemler geliştirmişti. Benzer yöntemler Türkiye'de de denendi.

12 Mart döneminde devreye askeri bürokrasi ile yasa dışı kontr-gerilla sokuldu. 12 Mart'tan sonra bunları bir ölçüde kızağa çekmek gerekince öne sürülen başlıca üniformasız vurucu güç başta MHP'nin yandaş örgütleri oldu. AP ve egemen güçler bu yasa dışı vurucu aracı o kadar benimsediler ki devletin en yetkili sivil, askeri kişi ve organları bile bu güne kadar en ufak bir müdahelede dahi bulunmadılar. Bu durum Türkiye'de hukuk devleti ilkelerinin nasıl rafa kaldırıldığını ve ancak çetin bir demokrasi mücadelesi ile hayata geçirilebileceğini kanıtlar.

Emekçi halkın bu gelişen mücadelesi karşısında AP'nin önce MHP'ye göz yumması, onu vurucu güç olarak benimsemesi sonunda seçimle tek başına iktidara gelememe şartlarında bu partiyi MHP ile tam bir işbirliğine sürükledi. Bugün artık AP'nin de bünyesindeki faşist unsurlara yer vermesi olayı ile karşı karşıyayız. Bu, Filipin tipi demokrasisi şartlarında bilinçsiz kitleler önünde sözde demokratlığını sürdüren bir sağcı merkez partinin gerici kitle partisi niteliği ile faşist nitelikleri uzlaştırmaya çalışmasının belirtileridir.

Biz, siyasal cinayetler sorununun, egemen sınıfların siyasal iktidar sorununa bağlı bir bunalımdan doğduğunu söylüyoruz. Fakat bunun çözümünün illa ki bir devrim sorunu olduğu sonucunu da çıkarmıyoruz. Siyasi cinayetler işbirlikçi egemen sınıfların has partisi AP'nin iktidarsızlık açmazından doğmaktadır. İkinci MC iktidarı demokratik güçlerin mücadelesi ile alaşağı edilmesi kaçınılmazdır. Egemen güçler de bunu biliyor. Onun için bir CHP - AP koalisyonu ile «istikrarlı» bir parlamenter çözüme ulaşmanın hazırlığı içindedirler. Bu çözüme ulaşsalar siyasal cinayetlerin büyük ölçüde ortadan kaldırılması ile MHP'nin yedekte bekletilerek ehlileştirilmesinin zor olmayacağını hesaplıyorlar. Sadece bu bile, siyasal cinayetlerin baş sorumlularının 2. MC içinde yuvalandıklarını kanıtlamaya yeter.

İşbirlikçi egemen sınıflar, açık faşizm dışında, baskı, terör ve siyasi cinayet salgını ile CHP - AP koalisyonunu da bir parlamenter seçenek olarak emekçi sınıflara dayatmak istiyebilir. Bunun halkımızın mücadelesi sonucu gününü doldurmuş olan Filipin tipi demokrasisinin hortlatılması anlamına geleceğini bilelim.

TKP'nin
Tarihsel
Konumu

Emekçi Yayınları

Fiatı : 20 TL.

Adres : Ticarethane Sok. No: 12/7 - A
Sultanahmet/İST.

Eritre Bir Ölüm Kalım Savaşı

BOŞANMA HAKKI BOŞANMA ZORUNLULUĞU DEMEK DEĞİLDİR, AMA ULUSLARIN KADERLERİNİ TAYİN HAKKI VAZGEÇİLMEZ BİR HAKTIR.

Bir genel savaş Afrika boynuzunun tümünü, Arap körfezine açılan ve Hint Okyanusuna girişe egemen bulunan Kızıldenizin bu stratejik bölgesini ateşe boğacak mı? Aylardan beri birbiri üzerine yığılan savaş tehlikesi hiçbir zaman bu dereceye varmamıştır.

Batı basınının sürdürdüğü bir afyonlama kampanyasının daha da anlaşılmaz hale getirdiği sürekli ve hızlı evrim halinde bulunan çapraşık olayların bu bilmecesinde bir sabit nokta yerli yerinde kalmaktadır: Eritre halkının ulusal kaderini tayin etme ve bağımsızlık hakkını kabul ettirmek için onaltı yıldan beri vermekte olduğu silahlı savaş.

Bu, Dünyada hiçbir kuvvetin silemeyeceği bir gerçektir.

1885'de İtalyanlar tarafından sömürgeleştirilen, 1941'den sonra İngilizler tarafından yönetilen Eritre ancak 1952'de, parlamentosuyla, ulusal marşı, bayrağı ve resmi dilleriyle (Tigrinya ve Arapça) bir özerk statüden yararlanan ayrı toprak bütünü olarak Etyopya'ya federal bağlarla bağlanmıştı. Bu da ancak NATO üyesi olan ülkelerin, özellikle ABD'nin egemen durumda bulundukları bir dönemde Birleşmiş Milletlerin tepeden inme tek yanlı kararıyla olmuştur. Bundan önce, İngiliz yönetimi sırasında, Eritre'li ulusal bilinci öylesine belirgin bir hal almıştı ki, bu ülkeyi parçalara bölemediler. Dini inançlara dayanmakla ve bu yüzdende birbirlerine karşı olmakla birlikte Eritre'nin siyasi partileri, ülkenin müslüman olan kuzeyinin ve batısının Sudana ve hristiyan olan kesiminin de Etyopya'ya verilmesi yolunda bir İngiliz planını reddetmek için güç birliği halinde hareket edebildiler.

Bu ulusal bilinç izleyen dokuz yıl süresince daha belirgin bir hal aldı ve 1961'de silahlı savaşın patlak vermesiyle sonuçlandı. Daha 1952

TÜSTAV

yılında, uygulamada, (ABD'nin imtiyazlı müttefiki durumuna gelmiş olan ve yirmi yıl süreyle Afrika'ya ayrılan iktisadi yardımın % 20 sini ve askerî yardımın da yaklaşık olarak üç de ikisini alacak olan) imparator Haile Selasiye'nin Habeş iktidarı Birleşmiş Milletlerin kararlarını çiğneyerek, Eritre'ye tanınmış olan «federal özerk bölge» statüsünün içerdiği hakları sistemli ve kararlı bir biçimde yok etmiştir. 1962'de Negüs'ün Afrika Birliği Örgütünün bir yıl sonra kurulduğunda kabul etmiş olduğu Çorta'nın hükümlerine aykırı olarak Eritre'yi nasıl resmen ilhak ettiği bilinmektedir.

TEK ÇIKIŞ YOLU

Bundan sonra, gerilla savaşı gittikce yoğunlaşacak ve yayılacaktır. Ve sonunda tüm Eritre halkının hayat hakkı için bu tek savaşa sürükleyebilecektir. Haile Selasiye Etiyopya'sının ayaklanmayı bastırmak için giriştiği kanlı savaşlar Eritre halkının kurtuluşu uğruna mücadele azmini bilemeden öte sonuç vermedi. Negüs'ün tahtını yıkacak olan kışlaların isyanının kökeninde büyük ölçüde çıkış yolu olmayan bu savaş yatar. Bu boşuna verilen kanlı savaşın, Haile Selasiye'nin halefleri tarafından ilân edilen devrimci ilkelere ters düşülerek sürdürülmesidir ki Addis-Abeba yeni yöneticilerinin reform girişimlerini felce uğratmış ve Etyopya'yı sarsan etnik ve kültürel çelişkilerin derinleşmesine neden olmuştur.

F.P.L.E (Eritre Kurtuluşu Halk Cephesi) Fransa temsilcisi Nafi Kurdi geçenlerde şöyle diyordu: «Bağımsızlık hakkı vazgeçilmez bir haktır. Halkımız muazzam sayıdaki kurbanlarıyla bu ilkenin doğruluğunu yeteri kadar kanıtlamıştır. Kurbanlarımız yüzbin ölü, yerle bir edilen köy, yediyüz bin göçe zorlanan insan...»

Hiçbir devrimci beyan şu temel gerçeği bize unutturamaz: «Başkasını ezen bir halkın kendisi özgür olamaz» Eritreli savaşçılar bu sözü sık sık tekrarlamaktadırlar. «Savaşan kuvvetler ve tüm Eritre halkı tarafından reddedilmeyi ve yalanlanmayı göze almadan hiçbir Eritreli yönetici, diyor onlar, ulusumuzun kaderini tayin hakkından ve bağımsızlık davasından hiçbir biçimde vazgeçemez.»

F.P.L.E. ve F.P.L.E.'nin Eritre topraklarının hemen hemen tümünü kurtardıkları şu sırada bu söz her zamankinden daha geçerlidir. Etyopya gelişmiş silahlarla donatılmış 40 bin askerin kadrolaştırdığı 300 bin silahlı köylü milisini seferber ettiği bir sırada, Eritreli savaşçılar, geçen 31 Marttan bu yana, 10 kadar yeni kenti ele geçirmişlerdir. 7 Temmuz'da 45 bin nüfuslu bir sanayi şehri olan Dekamare, 2500 Etyopyalı asker tarafından savunulduğu halde ve 9 Temmuz günü de 60 bin nüfuslu bir sanayi kenti olan Keren, tankların ve uçakların desteğinde 4 bin Etyopyalı asker tarafından savunulduğu halde, F.P.L.E. savaşçıları tarafından kurtarılmıştır. Asmara-Addis-Abeba, Testenei-Humera ve Assab - Vessei kesimlerinde kanlı savaşlar verilirken çatışmalar Etyopyalı yedek kuvvetlerin ulaştırıldığı başkent Asmara'nın banliyösüne kadar ulaşmıştır.

Bundan ötürü Eritreyi yeniden zaptetme yolunda her girişim kesin olarak şu ilk sonuca varacaktır: Eritre halkının acılarını daha da çekilmez hale getirerek sürdürmek, Etyopya'yı içinden çıkılmaz bir duruma sürüklemek.

Bu koşullarda, savaşın sürdürülmesi tek gerçekçi çıkar yolun tutulmasını zorlaştıracak belki de olanaksız hale getirecektir. Çıkar yol şudur: Eritre halkının temsilcisi durumunda olan iki cephenin katılmasıyla ve ulusların kaderlerini belirleme ve bağımsızlık hakkının tanınması esası üzerinde görüşmelerin başlatılması. **Boşanma zorunluluğu anlamına gelmemesine karşılık ulusun kendi kaderini gerçekten belirlemesini tanımama ancak geri dönüşü olmayan bir ayrılmaya varır.** Mengistu'nun ulusların kaderini belirleme hakkını bir iç özerklik çerçevesi içinde tanıdığı yolundaki son beyanları yeterli değildir. Daha ileri gitmek gerekli ve Eritre'de olduğu gibi Ogaden'de de halklara kendi ulusal kaderlerini seçme olanağı tanınmalıdır.

Çünkü, savaşın sürdürülmesi Eritre üzerine emperyalist ve yeni sömürgeci iştahları, özellikle gerici Arap feodallerinin iştahlarını kabartma tehlikesini yaratmaktadır.

Ama Batının müttefiki olan bu çevrelerin Eritre halkını destekledikleri yolundaki beyanları karşısında endişeye kapılanlar yatıştırmak için Eritreli savaşçılar haklı olarak şöyle diyorlar: «Halkımız Etyopya'nın işgaline karşı mücadelesinde o kadar büyük fedakârlıklarda bulunmuştur ki, onun efendi değiştirmeye razı olması düşünülemez...»

Ginette Cot
(Afrique-Asie s. 141)

ÇKP Kongresi

(Baştarafı 16. Sayfada)

büyük atılımlara hazırlananların ağızlarına pek yakışmamaktadır. Çin'i bugünkü durumundan en önde gelen bir sanayileşmiş sosyalist ülke durumuna ulaştırmak için büyük devrimci atılımlar gerekmektedir. Bu da daha çok, otuz yıllık sosyalist iktidar altında yetişmiş olan genç devrimci kadroların işidir. Devrimlerin gençlerin işi olduğu, gençliğin devrimin esas kadrolarını oluşturduğu ve yaşlıların genellikle tuz biber görevi yerine getirdikleri bütün dünyada geçerli bir gerçektir. Çin bu bakımdan bir istisna sayılamaz. Sanırız ki sorumlu parti ve hükümet kadrolarının gençleştirilmesi işi Çin'in önümüzdeki dönemde, belki de ciddi çatışmalar sonucu, çözümlemek zorunda kalacağı bir sorun olacaktır.

Onbirinci Kongre'de Çin'in dış politikasında herhangi bir değişme olduğuna dair bir belirti görülmedi. Ancak iç politikada böylesine büyük bir değişikliğin dış politikaya yansımaması olanaksızdır. Şu anda Mareşal Tito Çin'i resmen ziyaret etmektedir. Tito'nun Çin yolunda ilk uğradığı yer Moskova olmuştur. Bazı gazeteler Tito'nun SBKP ile ÇKP arasında arabuluculuk yapmak için bu uzun yolculuğa çıktığını yazıyorlar. Tito hiçbir yabancı konuğa gösterilmeyen karşılama törenleriyle ağırlanmıştır. Çin basını kendisinden büyük övgülerle söz ediyor. Oysa aynı Tito bir zamanlar Çin basınının şamar oğlanıydı. Revizyonizmin baş temsilcisi o sayılıyordu. ÇKP ile SBKP arasında ideolojik ayrılığın ortaya çıktığı yıllarda uzun süre ÇKP sözcüleri eleştirilerini doğrudan doğruya Sovyetler Birliğine yöneltmediler. «Kızım sana söylüyorum-Gelinim sen anla» kabilinden Yugoslav partisine ve onun lideri Tito'ya veryansın ettiler. Zamanla semer dövmeden vaz geçildi ve SBKP doğrudan doğruya hedef alındı.

Şimdi tarih ters yönde tekrarlanacak mı? 1960'larda sövgüler ilk önce Tito'yu hedef almış, sonunda SBKP'ye ulaşmıştı. 1970'lerin sonlarında övgüler ilk önce Tito'ya yöneltilip sonra da SBKP'ye ulaştırılacak mı? Ve iki büyük sosyalist ülke arasında ve bu ülkeleri yöneten partiler arasında kardeşlik ilişkileri yeniden kurulacak, böylelikle emperyalizm dünya ölçüsünde önemli ölçüde güçsüz duruma düşürülecek mi. Ho Şi Minh'in büyük özlemi gerçekleşecek mi? Bunu ummak isteriz.

Eğer Tito'nun arabuluculuk görevini yüklendiği yolundaki haberler doğru ise, Yugoslav liderinin kendi ülkesinde sosyalist uygulamada izlediği politika hakkında eleştirilerimizi korumakla birlikte, ona başarılar dileriz.

ÖZÜR

Geçen sayımızda yer alan «Proleter Enternasyonalist Tutum» başlıklı yazıda önemli dizgi hataları olmuştur. Anlamı bozan paragrafı düzelterek, yeniden yayınlıyoruz.

«**"Devrimci Yol"** buna karşılık olarak kendilerinin devrimin pratik sorunları içinde olduklarını belirtiyor ve buna kanıt olarak dökülen kanları, verilen şehitleri gösteriyor. **"Devrimci Yol"** çevresinin Türkiye'nin bugünkü koşullarında devrimci pratiğin sorunları içinde bulunduğu, bu çevrenin proleter devrimci hareketin seçkin kesimlerinden birini oluşturduğu tartışma götürmez. **"Bağımsız Türkiye"** bu gerçeği değerlendirecek durumdadır. Ancak **"Devrimci Yol"** bizim eleştirimizi yanlış anlamıştır. Biz "Devrimci pratiğin dışında olduğunuz için proleter enternasyonalizmi konusunda ters düşüyorsunuz" demedik. Devrimci pratiğin içindesiniz, proleter enternasyonalizmi konusundaki tutumunuz bu durumunuza uygun olmalıdır. Bizantinizm size yakışmaz," demek istedik.»

İLÂN

274 sayılı yasa uyarınca teşekkül etmiş bulunan kısa adı **Çini - İş Sendikası** (Çini, Çömlek, Biriket, Kiremit, Tuğla, Çimento Sanayii İşçileri Sendikası) adında bir sendika kurulmuş olup, sendikanın merkezinin Yalova, Yalı Caddesi 46 numarada olduğu duyurulur.

Kurucular